

V ŽIVOTĚ JE TŘEBA UMĚT
ČÍST MEZI ŘÁDKY

Bezpečný přístav

MARIE LAVAL

KIO KAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2021 by Marie Laval
Translation © Jana Vlčková, 2023
Published in Great Britain by Choc Lit Limited
as Happy Dreams at Mermaid Cove.
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
HAPPY DREAMS AT MERMAID COVE
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím Choc Lit Limited
přeložila Jana Vlčková
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-942-2

Věnováno Robertovi

Poděkování

Inspirací pro napsání *Bezpečného přístavu* se stala fotografie žluté pojízdné knihovny zachycené na opuštěné skotské silnici, kterou začátkem minulého roku dala na Facebook moje kolegyně spisovatelka a kamarádka Melinda Hammondová. Zapojila jsem představivost do takové míry, že jsem musela okamžitě začít s psaním příběhu. O mobilních knihovnách jsem už něco málo věděla, protože jsem kdysi dávno v jedné takové dokonce pracovala. Bylo to v oblasti Wiganu, brigáda trvala několik týdnů a náramně mě bavila! V té době jsem potkala muže, který se po následujících jednatřicet let stal mým společníkem a životní láskou.

Moje díky proto patří knihovnicím, které pilně pracují, aby svým spoluobčanům umožnily přístup k literatuře. Služba je to tvrdá a zhusta nedoceněná, a mnoho knihoven v posledních letech bohužel zavřelo. Ráda bych také poděkovala statečným a nesobeckým mužům a ženám z dobrovolné vodní záchranné služby, kteří každý den věnují svůj volný čas záchraně lidí z moře, a často při tom riskují vlastní život.

Jako obvykle děkuji svým kolegyním spisovatelkám ze skupiny *Autorky na hraně* za jejich přátelství. Jsou to: Helena Fairfaxová, Kate Fieldová, Melinda Hammondová, Helen Pollardová, Sophie Claireová, Jacqueline Cooperová, Mary Jayne Bakerová a Angela Wrenová. Dále bych chtěla vyjádřit svou vděčnost týmu z Choc Lit. Dík nepochybně patří i mé báječné redaktorce, jejíž nápadité návrhy pomohly k větší působivosti příběhu. Rovněž nesmím zapomenout vyjádřit vděčnost grafickému týmu, který opět přišel s krásnou obálkou. A samozřejmě vděk zasluhují i ti, kteří moji knihu testovali (Amy Evansová, Mel Appleyardová, Deborah Warrenová, Gillian

Hillová, Bee Masterová, Liana Vera Saezová, Julie Lillyová, Nicola Whittakerová, Jo Osborneová, Alan Roberton, Lorna Bakerová, Jenny Mitchellová, Honor Gilbertová, Sharon Walshová, Fran Stevensová a Gill Leiversová). Těší mě, že vás příběh bavil, a já tak dostala šanci spatřit ho v knižní podobě.

Merci beaucoup!

1. kapitola

Závan ledového vzduchu zaútočil na Jenniny tváře, strhl jí z hlavy kapuci a šlehal ji do obličeje prameny vlasů. Držela se zábradlí, zatímco trajekt s námahou vyšplhal na hřeben mohutné vlny, aby sebou praštil do propasti, kterou po sobě zanechala na mořské hladině. Voda se rozstříkla na její džíny a zbrusu novou, údajně nepromokavou bundu, která, jak se vzápětí ukázalo, nebyla vůbec voděodolná.

Takhle si příjezd na nevelký poloostrov Arrandale, náležící k ostrovu Skye, rozhodně nepředstavovala. Uprostřed bouře bylo těžké uvěřit, že je začátek května a v Anglii jsou stromy plné květů a vystrkují první křehké zelené lístky. Přesto neexistuje místo, kde by momentálně byla radši než tady.

„Jste v pořádku, mladá paní? Trošku nám fouká, co? Měla byste se mnou jít dovnitř, nebo si sednout do auta. Tady budete za chvíli *durch*.“ Brendon, řidič z pojízdné knihovny, který ji vyzvedl na vlakovém nádraží v Inverness, se snaží překřičet skučící víchr.

Trošku nám fouká? Děsně fičí a jde z toho strach. A co je sakra *durch*?

„Možná později,“ zahuláká Jenna na oplátku, a sotva Brendon zmizí v kabině pro pasažéry, přemáhá další vlnu mořské nemoci.

Mezi čtyřmi stěnami by se cítila desetkrát hůř, což platí i pro mobilní knihovnu zaparkovanou na palubě. Jásavě žluté, čerstvě nastříkané auto působí optimisticky a vesele. Sotva ho uviděla, pokrtila ho na Pryskeřníka.

O deset minut později byla zmáčená od hlavy až k patě a trajekt se zmítal na vlnách tak divoce, až se bála, že spadne přes palubu. Třásla se zimou. Vzduch z čela mokré vlasy a opřela se do dveří kabiny.

„Rozmyslela jste si to, mladá paní?“ zeptal se Brendon, když vklopýtala do nevelké místnosti a plácla sebou na lavičku vedle něho. „Doufám, že vás ta bouře nevydělala. Plavba netrvá dlouho a Jim je výborný kapitán. Bezpečně nás dostane do Arrandale.“

Propletla si prsty v klíně. „Já se nebojím. Jenom se cítím provinile kvůli tomu, že jsem ho nutila, aby nás převezl, přestože jemu se do toho vůbec nechtělo.“

Brendon se usmál. „Most je zavřený, jiným způsobem bychom se do Arrandale dnes nedostali a vy jste byla mírně rozčilená...“

Rozčilená? Ke svému zahanbení prodělala čítankovou panickou ataku a propukla v pláč v okamžiku, kdy jí kapitán lodi *Riannog* oznámil, že chce v Mallaig zůstat přes noc.

„Škoda že se vám Arrandale neukáže v celé své kráse,“ pokračoval Brendon. „Rokle vám nebudou připadat tak fascinující, hory majestátní a pláže kouzelnější než jinde na světě. Takové v Manchesteru určitě nenajdete.“ Zachechtá se vlastnímu vtipu. „Odtamtud pocházíte, že?“

Jenna přikývne a mimoděk si promne prsteníček, na němž nosívala zásrubní prsten. Ačkoliv si ho stáhla už před několika měsíci, pořád jí zůstával bílý proužek tam, kde ho nosila po dva roky, jako mdlá připomínka špatných vzpomínek otištěných do kůže. Vrazí ruce do kapes u bundy.

„Život tady není pro každého, obzvlášť ne pro dívku z města,“ poznamenal Brendon.

Pohlédla z okna, za nímž se klenula nekonečná šedivá obloha a převalovaly se vysoké vlny s bílými čepicemi. „Chápu, proč to říkáte, ale doufám, že s *touhle* dívkou z města budete mít trpělivost. Bude tu hodně věcí, na které si musím zvyknout, počínaje řízením dodávky po těch úzkých kroutících se silničkách.“

Brendon se rozesmál. „To může být ošemetné, to je pravda, ale brzy si na ně zvyknete. Hlavně si musíte dávat pozor na ovce a přidržené chlupatice.“

Nechápavě se na něho podívala a on znovu vyprskl smíchy. „Zdejší krávy,“ vysvětloval o něco srozumitelněji, protože upustil od silného skotského přízvuku. „Skotský náhorní skot.“

„Myslíte krávy s huňatou plavou srstí a velkými rohy, že?“

„Jo, to jo, ale nejsou jenom plavé. Máme tu i černé nebo bílé. Chce to trpělivost, když se přimotají na vozovku, aby se popásly v příkopu, a jestli si nechcete poškrábat ten krásný nový lak na autě, musíte si dávat pozor na jejich rohy.“

Čeká ji spousta věcí, na které si bude muset zvyknout. Tolik se toho naučit...

„Je od vás velmi hezké, že jste se mě ujal, abyste mi pomohl se tu usadit, i když jste už odešel do penze.“

Spiklenecky na ni mrkl. „Je mi ctí, slečno. Upřímně řečeno, být v důchodu není takové, jak si člověk představuje. Radši bych znovu brázdil silnice a povídal si s lidmi.“

Brendon působil jako veselý a srdečný muž. Byl podsaditý, měl červené tváře a hustý bílý plnovous, čímž Jenně připomínal dobrotivého Mikuláše, a uměla si ho představit v obleku Santy, jak baví děti.

Povzdechla si. Proč vůbec myslí na Vánoce? Jsou ještě daleko a do té doby se může spousta věcí zvrtnout. Což se obvykle děje. Lepší bude soustředit se na současnost, novou práci a domov.

„Vyčetla jsem, že Arrandale je v držení rodiny McGregorových po několik staletí a patří k několika málo soukromým panstvím na Skye.“

Brendon přikývl. „Ano. Společně s Glendalem a Dunvegalem na severu a Carlochem na východě. Ale je nejkrásnější. Je tak nádherné, že o něm mluvíme jako o *Fearann nan Aislingean Sona*, což v gaelštině znamená Země šťastných snů.“

Samým údivem zadržela dech. „Vážně?“

Připadalo jí to hodně zvláštní, protože se během telefonického rozhovoru s Danielem McGregorem zmínila o splněných snech... I když to nebyl zrovna pohovor. Očekávala otázky ohledně svých zkušeností, kvalifikace a plánů na

zlepšení knihovnické služby, ale jediné, co chtěl McGregor vědět, bylo, kdy nejdřív může nastoupit a jestli počítá s obtížnými pracovními podmínkami, průměrnou mzdou a v blízké budoucnosti nepravděpodobností jakéhokoliv zvýšení platu. Pravdou je, že s ní jednal dost příkře, ale aspoň byl upřímný! Netušil, jak moc je zoufalá...

Předem si pečlivě připravila, co mu poví, a tak řečnila o poslání knihoven, které jsou nejenom cenným zdrojem informací přispívajících k všeobecnému blahobytu, ale současně slouží jako brána do světa a pojitko s civilizací pro ty, kteří žijí v odlehlých končinách, když vtom se v pozadí ozvaly hlasité zvukové projevy dobytka. McGregor ji hrubě přerušil a dal se do hovoru s někým jiným. Nejspíš s veterinářem, jak usoudila. Dobře nacvičená slova ji zradila a v hlavě měla náhle dočista prázdno... Zpanikařila. Pohlédla na noviny položené na kávovém stolku, všimla si reklamy na další díl oblíbené dětské knížky a vzpomněla si, že hlavní postava chytá sny o štěstí do sítky na motýly. Přestože neměla ponětí, jestli ji Daniel McGregor poslouchá, začala improvizovat a básnila o tom, že by si přála prostřednictvím knih rozvážet štěstí obyvatelům Arrandale.

„Rozvážet štěstí? Není ta vaše představa trochu naivní?“ poznamenal nevrle McGregor. Takže ji přece jenom poslouchal. Naivní nebo ne, s pohovorem musel být nakonec spokojený, protože jí okamžitě nabídl práci za předpokladu, že mu dodá věrohodné doporučení, výpis z rejstříku trestů a kopii platného řidičského průkazu.

Tohle se stalo před pouhými dvěma týdny. Dvěma týdny strávenými v neustálém strachu, že se něco zvrtné, anebo lépe řečeno: že jí někdo zabrání v odjezdu. Dala výpověď z bytu, těch pár věcí, které Adrian neodvezl, přestěhovala do skladu a pokusila se přesvědčit matku, že nastoupit na volné místo v Arrandale a pracovat pro někoho, koho nikdy neviděla, na místě, kde nikdy nebyla, není (zatím) poslední položka na dlouhém seznamu pitomostí, které napáchala.

„Jaký ten Daniel McGregor vlastně je?“ zeptala se Brendona. Samozřejmě si ho vygooglovala, ale našla toho moc málo, aby ukojila svoji zvědavost. Výsledky pátrání převážně zahrnovaly informace o zemědělském hospodaření a články o tom, že jeho mladší bratr před pěti lety zahynul při potápění. Dále objevila několik fotografií dvou tmavovlasých modrookých mužů, kteří si byli neuvěřitelně podobní, v potápěčské výstroji, anebo ve skotském kroji – kiltu se zelenými a rudými kostkami, bílé košili a saku z tmavého sametu. Na snímcích z poslední doby Daniel působil mnohem drsněji, typický obyvatel Skotska ošlehaný větrem. Stál na palubě člunu, potýkal se s ovci na soutěži v jejich stříhání, anebo na dobytčím trhu stál vedle jedné z typických reprezentantek chlupatého skotského náhorního skotu.

Chvilí trvalo, než Brendon odpověděl. „Jak bych to jenom řekl. Znáte Sgùrr Alasdair, nejvyšší vrchol pohoří Cuillin na ostrově Skye? Tak někteří by ho zdolali bosí a s holýma rukama, kdyby jim řekl. A jiní by radši bosí a s holýma rukama vyšplhali na tu skálu, jen aby s ním nemuseli mít nic společného. Skutečností zůstává, že Daniel je dřič a ve zlých dobách je na něho spolehnoutí, přestože umí občas být poněkud *bekaný*. Ale nenechte se tím odradit.“

Bekaný? Další ze zdejších podivných výrazů, který si musí přidat do slovníku. Přesto mu dokonale rozuměla a nijak to nevylepšilo představu nevrlého urozeného despoty, který na personál pošťkává rozkazy ze svého zaprášeného žaláře, anebo rušného dvora.

Brendon pokrčil rameny. „Ať už si budete o Danielovi myslet cokoliv, doufám, že v Arrandale naleznete štěstí, o kterém jste snila.“

V kapse bundy zkřížila prsty a přála si, aby ho opravdu našla. „Já také.“

Až na to, že bouře nabírala na síle, smýkala trajektem ze strany na stranu, a vytoužený sen o štěstí se rychle měnil v noční můru. Pečené brambory a uzený losos, které si dala v hospodě k obědu, ji tížily v žaludku jako kamení. Ve

vydýchané kabině jí bylo horko a útočil na ni zápach motorového oleje, slané vody a chaluh. Potřebuje na čerstvý vzduch, a to rychle.

Prudce se zvedla. „Asi budu zvracet.“

Vyběhla na palubu a plnými doušky lokala studený vzduch prosycený solí. Plavba měla trvat pouhou půlhodinku a už jsou na moři dvacet minut. Určitě brzy uvidí břeh poloostrova Arrandale.

Ohlédla se na prosklenou kabinu na zádi plavidla, kde měl u kormidla stát kapitán, a vzápětí šokovaně vytřeštila oči. Byla prázdná! Kde je kapitán a jeho pomocník? Divoce zaťukala na okno kajuty.

„Co se děje, slečno?“ zeptal se Brendon, sotva otevřel dveře.

Ukázala na prázdnou kabinu. „Kdo řídí přívoz?“

Muž se ohlédl na kapitánský můstek a úsměv mu zmizel ze rtů. „Hrome! Máte pravdu. Zůstaňte tady, půjdu se tam podívat.“

Dokráčel ke kabině a rázně vzal za kliku. Hned nato mávl na Jennu, a ona k němu opatrně pospíchala tak svižně, jak jen jí dovozovala kluzká podlaha. Kapitán ležel na podlaze a byl v bezvědomí. Vedle něho seděl vykulený puberták a tiskl si k čelu zakrvácený kapesník.

„Zkolaboval,“ vyhrkl mladík. „Jenom tak. Nemohl jsem nic dělat. Padl na mě, já zavrával dozadu a uhodil jsem se o tamhleto páku. Je mrtvý? Prosím, povězte mi, že nezemřel.“

Brendon chláholivě poplácal kluka po rameni. „Neboj se, chlapče, Jim bude v pořádku. Asi jenom omdlel. Třeba v poledne snědl něco, co mu nesedlo.“ Ale výraz v očích jeho slova zpochybňoval.

Podíval se na Jennu. „Nemáte náhodou kurz první pomoci?“

Stála tam s rozbušeným srdcem, útroby sevřenými panikou a hlavou plnou zběsilých nesouvislých myšlenek. V krizových situacích zásadně selhávala. Co když toho ubožáka neúmyslně dorazí?

Brendon se na ni pozorně zahleděl. „Slečno?“

„No... Kdysi jsem do jednoho takového kurzu chodila, ale už je to dávno.“ Poklekla vedle kapitána, opatrně mu zvedla bradu a otevřela ústa. „Dýchací cesty jsou čisté...“ Položila ucho muži na hrud' a zaposlouchala se. „Dýchá. A slyším, jak mu bije srdce. To je úleva.“

Otočila se k Brendonovi. „Pomozte mi ho dát do stabilizované polohy. Potom zavoláme doktora.“ Kousla se do rtu. Vypadla z ní pěkná hloupost. Jsou na moři a krom toho kolem nich zuří bouře. Sem žádná sanitka nepřijede a záchranářský vrtulník v tomhle počasí nelétá. Navíc zavinila, že se ocitli v téhle situaci. Kdyby netrvala na tom, že vyplují navzdory špatnému počasí, kapitánovi by se nic nestalo, anebo by přinejmenším byl v dosahu lékařské pohotovosti a nemocnice.

„Zavolám pobřežní hlídku,“ prohlásil Brendon. „Není se čeho bát. Vůbec ničeho...“

Několikrát ta slova zadrmlil, jako by ujišťoval sám sebe, ale když vytahoval z kapsy mobil, ruce se mu třáslly. „Tady je Riannog. Potřebujeme pomoc. Kapitán je v bezvědomí a my plujeme po moři. Pospěšte si!“

Spojení bylo špatné, ozývalo se praskání a vzdálený mužský hlas něco odpověděl. Brendon mu několika slovy vysvětlil, co se stalo, uvedl přibližnou polohu a ukončil hovor. „Přijedou, jak nejrychleji to půjde.“

Sotva to dořekl, převalila se přes palubu obrovská vlna, loď zasténala a naklonila se nejprve na jednu a potom na druhou stranu. Jenna potlačila výkřik. Nesmí dát najevo, jak příšerně je vyděšená. Vzala kapitána za ruku. Studila jako led.

„Máte tu nějaký kabát nebo deku? Něco, čím bych ho mohla přikrýt?“

„Tady, slečno.“ Brendon sundal z háčku na dveřích zateplenou větrovku a kapitána s ní přikryl.

Mladík se podíval na Jennu. „Jestli umře, můžete za to vy. Nechtěl vyplout, ale vy jste ztropila scénu. Copak tolik záleželo na tom, jestli pojízdná knihovna dorazí na Arrandale dneska nebo ne?“

„Zadrž, chlapče!“ skočil mu Brendon do řeči. „Chápu, že jsi rozčilený, ale není fér obviňovat Jennu – slečnu Palmerovou. Jim by z Mallaig nevyplul, kdyby se mu počasí nezdálo. Ne, kdepak. To, že zkolaboval, je jedna velká nešťastná náhoda.“

„Je mi to líto,“ zašeptala Jenna a stiskla prsty k sobě. Brendon to myslel dobře, ale její vina to je.

Plynuly minuty plné napětí. Konečně kapitán zamžikal víčky a dlouze, sípavě se nadechl.

„Nehýbejte se,“ požádala ho naléhavě. „Jak se cítíte?“

Ušklíbl se. „Slabý. Točí se mi hlava. A bolí mě na prsou. Je tu Kieran?“

Kluk se přisunul blíž. „Jsem tady, Jime.“

„Na jak dlouho jsem vytuhl, synku?“

„Na dlouho ne. Odhadoval bych to tak na deset minut.“

„Potom bychom měli být poblíž útesů Mořské panny... Vidíš je?“

Brendon přešel k oknu zmáčenému deštěm a zahleděl se do dálky. „Nic nevidím, až na... Záchranářský člun! Vydržte... Je to Černý vlk.“ Úleva v jeho hlase byla znatelná.

„Jdu pro pomoc,“ oznámil Brendon, otevřel dveře kabiny a dovnitř vtrhl závan ledového vzduchu.

„Jdu s vámi!“ Chlapec čile vyskočil z podlahy a pospíchal za ním dřív, než Jenna stačila namítnout, že zranění na jeho hlavě stále krvácí a měl by zůstat uvnitř.

Vzápětí se zvenku ozvaly hlasy, které se navzájem překřikovaly. Přívozem se rozléhalo tupé dunění, jak záchranářský člun narážel do jeho trupu, následované dalším povykem. Jenna se zvedla a vykoukla z okna. Uviděla na palubu šplhat dva muže v bílých helmách, černých nepromokavých kalhotách a žlutých vestách a botách. Nesli oranžová nosítka a lékařský kufřík. Brendon si s jedním z nich – vysokým robustním chlapíkem – vyměnil pár slov a ukázal na kabinu.

Jenna se vrátila ke kapitánovi a položila mu ruku na rameno. „Už jsou tady. Všechno bude zase v pořádku.“

Dveře za jejími zády se s trhnutím otevřely a hluboký hlas, který okamžitě poznala, zahřimal: „Co tě to sakra napadlo,

vyplouvat v takovém počasí? To byl ale pitomý nápad, Jime. Ta pojízdná knihovna mě stála majlant. Na dně moře nebude nikomu nic platná. Pokud já vím, tak ryby neumějí číst.“

Jenna zalapala ohromením po dechu. Jak může být na ubo-
hého kapitána tak hrubý? Ale nezdálo se, že by to Jimovi vadilo.

Vzhlédl a pousmál se. „Bodejť... Ale nezapomínej na mořské panny, kamaráde,“ odpověděl přeskakujícím hlasem. „Ty nikdy nepohrdnou dobrým milostným příběhem. Je to tak, Danieli? Jako McGregor bys o tom měl něco vědět.“

2. kapitola

Pokud má Jim náladu na žerty, je to dobré znamení. Daniel se uchechl. „Mořské panny? Nikdy jsem žádnou nepotkal. Dokonce jsem z ní nezahlédl ani špičku ocasu.“ Což nebyla tak úplně pravda. Copak se kdysi nenechal ošálit svůdnou sirénou, která ho vlákala do svých tenat? A jaká to byla chyba.

Raději se soustředil na Jima a novou knihovnici, která, zaražená a bledá, stála před ním. Daniel tiše zaklel. Neměl tak rvát, ale v uších mu pořád burácí vichřice, a neměl čas přizpůsobit sílu hlasu relativnímu tichu kapitánského můstku.

Možná neměl klít a používat vulgární výrazy. Kdyby ho slyšela Katrina, donutila by ho vhodit tři mince do sklenice s pokutami, kterou za tímto účelem zřídili v kuchyni. A ještě jednu navíc za to, že je protivný, přestože má plné právo být nabručený potom, co většinu dne strávil ponořený v účtech a lámal si hlavu, kde vzít peníze na nový traktor a z čeho zaplatit veterináře. Celkem by se obešel bez toho, aby ho zavolali na rozbouřené moře, kde ho navíc čekal pohled na

zrenovovanou pojízdnou knihovnu, přišpendlenou k palubě trajektu jako nešťastný brouk, o niž se tříští zlověstné vlny.

„Pane McGregore?“ oslovila ho tiše žena. „Jsem Jenna Palmerová, nová knihovnice.“

„Vím, kdo jste,“ ucedil a ona se ušklíbla, nejspíš zaskočená jeho příkrým tónem.

„Prosím, na kapitána se neztejte. To, že jsme dnes vypluli, není jeho chyba, ale moje. Já byla tou, kdo na tom trval.“

Přikývl. „Slyšel jsem.“

Jenna Palmerová zastrčila ruce do kapes tenoučké bundičky a zaklonila hlavu, aby na něho pořádně viděla. Její oči se zdály obrovské a zářily z bledého obličejce tvaru srdce, teď zakaboněného. Z vlasů v délce po ramena stékala voda. Nejspíš trpí mořskou nemocí, je prochládlá a vyděšená. A Daniel se o to víc stydí za svoje neurvalé chování. Ale právě teď není čas na zdvořilosti.

„Můžu s něčím pomoci?“ zeptala se.

„Nepleťte se mi do cesty.“

Dotčeně zalapala po dechu a ustoupila stranou. „Samozřejmě. Promiňte.“

Daniel zvedl hledí své helmy a stáhl si rukavice. Lékařský kufřík postavil na podlahu a přidřepil k Jimovi, který dýchal krátce a mělce. Opět zavřel oči, byl bledý a flekatý, a rty mu zešedly.

Daniel mu položil dlaň na rameno. „Jíme..., dám ti kyslíkovou masku, ale můžeš mi napřed říct, kde tě bolí?“

Kapitán rozevřel víčka. „Na prsou, chlapče.“

„Ještě někde?“

„Levá ruka.“

Příznaky nasvědčovaly srdečnímu infarktu. „Dobře. Ničeho se neboj. Kluci ze záchranné služby tě odvezou zpátky do Mallaig, kde na tebe čeká sanitka. Za chvíli budeš v nemocnici.“

„Co bude s *Riannog*?“

„Odvezu ji do přístavu. Kieran, Brendon a...“ Podíval se na mladou ženu, která hleděla z okna, záda měla rovná a z ramen jí sálalo napětí. „... slečna Palmerová tu zůstanou se mnou.“

„Děkuju ti, chlapče. Neměl jsem dneska vyplouvat.“

„Zapomeň, co jsem říkal. Byl to jen pokus o vtip. Hlavně aby ti bylo líp. Teď ti nasadím kyslíkovou masku. Potom tě naložíme na nosítka a přendáme do člunu. Budeš v pořádku, Jime.“

Vysílačkou přivolal kolegu s nosítky, rozepnul kufřík a vynadal z něj potřebné vybavení.

O deset minut později Jim, přikurtovaný k nosítkům, spočíval na záchranářském člunu, který okamžitě vyrazil k Mallaig. Divoce poskakoval na vlnách. Daniel si sundal helmu a převzal vládu nad kormidlem, zatímco Kieran hlídal zrádné útesy Mořské panny. Ránu na čele už měl ošetřenou a zalepenou. Zranění naštěstí nebylo tak vážné, jak na první pohled vypadalo.

Jako zkušený námořník byl Daniel zvyklý plavit se po otevřeném moři mezi Arrandale, pevninou a sousedními ostrovy, ale zvládnout plavbu v tak špatných povětrnostních podmínkách a ještě k tomu s jasně žlutou mobilní knihovnou připoutanou k palubě... to byla vážně výzva.

Z Jennina nového šéfa šel strach. Vypadal jako nabručený medvěd. Na bradě mu rašilo tmavé strniště, kolem hlavy mu poletovaly neučesané černé vlasy a na svět zíral studenýma modrýma očima.

Jenna stiskla víčka a soustředila se na dýchání. Dále jí pomáhalo, že zatínala ruce v pěst, až se jí nehty zarývaly do dlaně. Bolest jí umožňovala odpoutat se od kymáčení lodi a pohrdání, které vůči sobě cítí. Kvůli ní teď Jim míří do nemocnice, mladý Kieran má rozseknutou hlavu a Daniel McGregor musí odplout s přívozem do Dany. Na svého nového nadřízeného udělala špatný dojem a může si za to sama.

„Jste v pořádku, slečno?“ Z ponurých myšlenek ji vytrhl Brendonův hlas.

Otevřela oči a přikývla. „Ano,“ zalhala.

„Určitě?“ Brendon se mračil a tvářil se znepokojeně. „Doufám, že jste nevěřila Kieranovi, když tvrdil, že můžete za Jimovy potíže,“ prohlásil, jako by jí četl myšlenky. „Byl

rozčilený, to je všechno. Jim je jeho hrdina. Když byl ten kluk ještě batole, táta mu zahynul na moři, a Jim ho víceméně vychoval.“

„Jenže ona to moje vina je a pan McGregor si to taky myslí.“

Brendon pokrčil rameny. „Daniel? Ale no tak... Nejspíš má špatnou náladu, protože ho vytáhli od práce na statku.“ Poplácal ji po paži. „Na něho se vykašlete. Je to dobrý chlap a vy brzy zjistíte, že pes, který štěká, nekouše. Chce to jenom lépe ho poznat.“

Jenna málem odsekla, že to určitě nemá v úmyslu a rozhodla se omezit vzájemný kontakt na nezbytné minimum, ale raději se kousla do rtu a mlčela.

Brendon natáhl krk a pohlédl z okna. Na tváři se mu rozlil široký úsměv. „Vypadá to, že každou chvíli zakotvíme v Daně.“

Přívoz se blížil k nevelkému přístavu, hovicímu si v zátoce, a vichřice náhle ustala jako mávnutím kouzelného proutku. Moře se přestalo vzdouvat. Rybářské čluny se vesele pohupovaly na drobných vlnách a na pozadí černých hor ověňčených šedivými mračny se k sobě mačkaly pestrobarevné domky – malinově červený, miminkovsky modrý, svítivě oranžový a citronově žlutý.

Brendon si otřel dlaně o břicho a dlouze vydechl. „Ze silných emocí vždycky dostanu hlad. Co byste řekla šálku čaje a něčemu malému k snědku v podniku U Máslového koláčku? Je to nejlepší čajovna v Daně. Tedy..., jiná čajovna tu není. Zvu vás! Pomůže vám to vzpamatovat se z náročné cesty.“

Jenna se podívala na hodinky a zakabonila se. „Bohužel není čas. Čeká mě spousta práce a beztak máme zpoždění. Musím zkontrolovat nové zboží, přesvědčit se, že knihovna vypadá patřičně reprezentativně a je připravená na velkolepé otevření. Také jsem doufala, že si procvičím řízení.“ Zhluboka se nadechla. „Abych vám pravdu řekla, jsem ze zítřka trochu nervózní.“

Od chvíle, kdy naposledy jezdila s mobilní knihovnou, už uplynul nějaký čas, a kromě toho neměla tak velké auto.

Navíc ji čeká seznámení s novými lidmi, které musí přesvědčit, že je ta pravá pro tuhle práci. Je nervózní jako sáňky v létě. A dočista vyděšená.

Brendon protáhl obličej. „Dobré nebe, děvenko, vy jste ale horlivá! Mám mnohem lepší nápad. Napřed si U Máslového koláčku dáme čaj a něco sladkého na nervy, a teprve potom se pustíme do práce. Až skončíme, odvezu vás k sobě. Bydlím v přestavěné stodole na statku mojí sestry. Stojí deset minut cesty od Chalupy Mořské panny, kde budete ubytovaná vy. Ruth se nemůže dočkat, až se s vámi seznámí. Povídala, že vás mám pozvat na svačinu. Ráda by vás doprovodila do vašeho nového domova a pomohla vám se usadit.“

„Co bude s mojí cvičnou jízdou?“

Ušklíbl se. „To může počkat do rána. Odpusťte, že to říkám, ale máte za sebou sakra dlouhý den a počasí je příšerné. Navíc nechci skončit v příkopu.“

„Och.“ Jenně se sevřelo hrdlo. Jak by se měla zachovat? Brendonův návrh je naprosto rozumný. Je utahaná. Vstávala ještě za tmy, aby prvním vlakem odcestovala z Manchesteru do Edinburghu, kde přesedla na spoj do Inverness. Tam ji vyzvedl Brendon v její čerstvě zrekonstruované a vybavené pojízdné knihovně. Řídit poprvé Pryskyřníka po bouřlivé plavbě na moři, plné nemilých zážitků, by jistě byla stresující záležitost, obzvláště v nepolevujícím dešti.

Ale co by tomu řekl Daniel McGregor, kdyby hned první den, kdy nastoupila do práce, strávila část odpoledne v čajovně? Koneckonců je její vedoucí a už teď se na ni zlobí. Poznala to z ledově modrého pohledu vrženého jejím směrem, když ošetřoval Jima a obořil se na ni, aby se mu nepletla do cesty.

Brendon vyčkával na její odpověď a tvářil se mírně zmateně. „Určitě by vaší sestře nevadilo, kdybych přišla na svačinu?“ zeptala se ho konečně.

Brendon se přestal usmívat a zčistajasna se zakabonil. „Samozřejmě že ne. Přece vás pozvala.“

„Och...“ Srdce jí bušilo a najednou se jí nedostávalo dechu. Přitiskla se zády ke stěně. Vtom všechno zbělalo, rozmazalo se a kabina se s ní roztočila.

„Co se děje, slečno?“ Brendon se naklonil a položil jí dlaně na ramena. „Doufám, že sebou nesečnete jako Jim.“

Vzpamatuj se, Jenno! Brendon je hodný člověk. Možná zvýšil hlas, ale rozhodně jí neublíží. Nikdo se jí ani nedotkne. Ale dobře jí rozhodně nebylo. Strach a nevolnost ji přišpendlily k sedadlu a chvěla se tak urputně, až jí začaly drkotat zuby a nemohla mluvit.

Vzdáleně si uvědomovala, že se otvírají dveře kajuty a stojí v nich Daniel McGregor. Svou urostlou postavou je skoro celé zaplnil. „Pojďte, vy dva. Přirážíme k molu. Musíte vyjet. Brendone, co se děje?“

„Obávám se, že té děvence je trochu šoufl.“

Jenna zhluboka vydechla. „Ne... Nic mi není. Vážně.“

McGregor k ní přesto vykročil. „Zřejmě jí je špatně z té cesty. Už kvůli ní doufám, že nedostane mořskou nemoc pokaždé, když vstoupí na trajekt.“

Jenna se zarazila. Co když McGregor usoudí, že se pro tuhle práci nehodí, a na místě jí vypoví smlouvu?

„Už jsem v pořádku.“ Pokusila se zvednout, ale nohy se jí třásly tak úporně, že si zase sedla.

McGregor se sklonil, vzal ji za bradu a zvedl jí hlavu tak, aby mu hleděla přímo do očí. „Ano, je bledá jako stěna. Bolí vás někde, slečno Palmerová? Na hrudi..., hlava?“

„Ne. Jsem v pohodě. Jenom...“

McGregor se napřímil a otočil se k Brendonovi. „Běž nastartovat auto, já ji tam odnesu.“

Jenna opět ztuhla. Odnese ji tam? Jako pytel brambor? Ale dříve, než stačila něco namítnout, popadl ji do náruče. Chtěla se přidržet jeho ramenou, ale prsty jí klouzaly po bundě nasáklé vodou, a tak mu instinktivně ovinula paže kolem krku, a když proplétala prsty, nehty se mu otřela o kůži. Cítila, jak se zarazil, zatnul zuby a podíval se na ni uhrančivě modrýma očima, ze kterých mrazilo mnohem víc než předtím, přestože

zblízka viděla, že kolem zornice mu na duhovkách tančí tenké žluté paprsky jako miniaturní plameny.

„Všechno v cajku?“ zavrčel.

Mrzutý medvěd. Ano, přesně takový je. „Můžete mě postavit. Už je mi lépe.“ Ačkoliv ji stále obcházely mrákoty, zakopala nohama a pokusila se vymanit z jeho sevření, ale on jenom zrychlil krok a rázoval po palubě.

„Přestaňte se vrtět. Dneska už jsme měli na programu jedno podezření na infarkt a já nechci řešit další problém. Jakmile Brendon vyjede z lodi, odveze vás k lékaři.“

„Doktora nepotřebuji. Mám spoustu práce, kterou musím udělat, jestli chci, aby byl zítra Pryskeřník připravený.“

Muž se zamračil, ale v očích se mu pobaveně zablýsklo. „Pryskeřník?“

Jenna cítila, jak jí hoří tváře. „Takhle říkám pojízdné knihovně.“

„Proč?“

„Protože je žlutá a pryskeřník je také žlutý.“

Copak to není jasné? Zazmítala by sebou, ale pevně ji k sobě tiskl.

„Máte pravdu, pryskeřníky jsou žluté. Já tak říkám své nejkrásnější krávkě. Jednou vám ji představím, ale možná budete zklamaná. Není žlutá.“

Utahoval si z ní, což ji naštvalo natolik, že instinktivně sevřela jeho krk mnohem pevněji a cítila, že i on zesílil stisk. Postavil ji vedle auta, otevřel dveře spolujezdce, a dříve než stačila uskočit, posadil ji na sedadlo, vytáhl bezpečnostní pás a sklonil se, aby jí ho zapnul, jako by to nedokázala udělat sama.

„Odvezte ji rovnou do ordinace,“ nařídil Brendonovi, který již seděl za volantem, „a požádejte doktora Kerryho, aby u slečny Palmerové provedl kompletní vstupní prohlídku. Potom se zastavte U Máslového koláčku, objednejte jí horký čaj a něco k snědku. Podle mě to nutně potřebuje.“

Brendon nastartoval. „Provedu... Vážně je nějaká *sinalá*.“

Jenna si založila paže a zpražila oba muže usouzeným pohledem. „Možná nejsem úplně fit, ale nemusíte si povídat nad mojí hlavou, jako bych vám nerozuměla.“

McGregor se zarazil. „Dobře. Když mi rozumíte, tak tedy udělejte, co vám říkám.“ Otočil se na patě a pospíchal na kapitánský můstek, aniž se na ni znovu podíval.

3. kapitola

„Tady máte, zlato, dejte si. Vypadáte, že se nutně potřebujete napít.“ Brendonova sestra podala Jenně hrnek čaje. „Děkuji vám. Byl to dlouhý den.“ Jenna vydechla úlevou a vděčně usrkávala horký a sladký nápoj. Přesně tohle potřebovala – povzbuzení a útěchu – a obojí našla v útulné kuchyni Ruth MacDonaldové.

Všechno tu bylo velké, zářivé a veselé – od zelených stěn po oranžové závěsy na oknech s mnoha tabulkami. Na žlutém sporáku stál obrovský hrnc s vroucí polévkou a chladnička se ztrácela pod záplavou dětských obrázků. I sama Ruth byla pestrobarevná. Ryšavé vlasy měla ostříhané nakrátko a modré oči jí jenom jiskřily. Oblékla si modrý svetřík, sukni z červeného manšestru a k tomu si obula fialové pantofle. Jenna, ustrojená v klasických džínách, pořád trochu vlhkých od mořské vody, tmavě modrém svetru a černých kotníčkových botách si vedle ní připadala mdlá a unylá.

Ruthin statek připomínal pevné a přívětivé útočiště, stojící v ponuré krajině, jíž vládne hnědá a šedá – rašeliniště, kopce a rozbahněná pole, táhnoucí se, kam až oko dohlédlo. Po takovém domě Jenna vždycky toužila, a soudě podle Ruthina šťastného úsměvu a zdravě růžových kulatých tváří se dalo předpokládat, že nejspíš vede život, o jakém Jenna

tajně snila, plný smíchu a lásky... Sevřelo se jí hrdlo a oči se zalily slzami. Sklopila zrak a dopřála si doušek čaje, a pak další. Čekala, až vlna smutku pomine.

„Jste v pořádku, děvenko?“ starala se Ruth. „Není vám mizerně? Brendon se zmínil, že jste musela k lékaři, jen co jste přistáli.“

Jenna postavila hrnek a přinutila se k úsměvu. „Obávám se, že jsem pana doktora zbytečně připravila o čas. Nic mi není. Pokoušela jsem se to panu McGregorovi vysvětlit, ale trval na tom, aby mě Brendon odvezl do ordinace.“

Ruth pokrčila rameny. „Daniel umí být občas panovačný, ale je to tím, že pořád spěchá z jednoho místa na druhé. Musí zařídit spoustu věcí. Na jeho manýry si časem zvyknete, až ho lépe poznáte.“

Jenně se opět chtělo podotknout, že ho lépe poznávat nehodlá. Sice je jejím nadřízeným, ale pochybuje, že někdy vstoupí do Priskyřníka, anebo do kamenné knihovny v Daně, což jí naprosto vyhovuje.

Ruth si navlékla chňapku, druhou rukou popadla měchačku, nadzvedla poklici hrnce a důkladně promíchala jeho obsah. „Tak, a pórková polévka s kuřecím vývarem je hotová. Dáme si k ní chléb a sýr. Doufám, že máte hlad,“ poznamenala, když vracela poklici na místo.

Jenna se na Ruth omluvně usmála. „Vážně se moc omlouvám, ale po návštěvě u lékaře mě Brendon pozval k Máslovému koláčku, kde mě důkladně pohostil, takže dnes večer už do sebe nic nedostanu.“ V hlavě se jí rozezněl Adrianův posměvačný hlas: *Jak se můžeš tolik cpát? Ty jsi ale Otesánek. Není divu, že jsi tlustá...*

A Ruth si teď o ní bude myslet, že je nevychovaná.

Hostitelka se usmála. „To je v pořádku, zlato. Naprosto vás chápu. Jejich koláčky jsou poctivé a syté.“

Úzkost svírající Jenninu hrud' malinko povolila. Zřejmě Ruth neurazila. „Máme tu nejlepší čajovnu široko daleko. V Daně jsou úžasné obchody, jak sama brzy zjistíte.“

Zatímco Ruth je vyjmenovávala, Jenna se v duchu toulala na míle daleko. Vrátila se do Manchesteru do bytu, který více než rok sdílela s Adrianem, a kde všechno bylo uhlazené a naleštěné, vypilované k dokonalosti – až na ni.

Ruth se odmlčela. „Vy mě neposloucháte, milá zlatá, ale já vám to nevyčítám. Moc mluvím. Manžel si na to ustavičně stěžuje.“

Jenna se s trhnutím probrala a vrátila se do přítomnosti. Málem přitom převrhla hrnek s čajem. Naštěstí se jí ho podařilo včas zachytit a pevně jej sevřela v dlaních.

„Promiňte. Poslouchala jsem, ale...“ Klidně může říct pravdu, nebo alespoň její část. „Uvažovala jsem nad tím, jaký máte krásný dům a jaká je to změna oproti místu, kde jsem až doteď bydlela.“

Ruth se usmála. „Děkuji vám. Je to tu velké a chaotické, ale nic bych na tom neměnila.“ Podívala se na hodiny a dodala: „Je načase prostříť stůl. Brendon povídal, že vás po večeri odveze do Chalupy Mořské panny. Doufám, že nebudete zklamaná. Je to tam staromódní a stojí trochu z ruky.“

„Staromódní a z ruky mi nevadí.“ A čím víc z ruky, tím lépe.

Ruth vytáhla z trouby pecen chleba a položila ho na stůl. Poté zamířila ke kredenci pro talíře a misky na polévku.

Jenna se zvedla. „Můžu vám pomoci?“

„To byste byla hodná. Tamhle leží prostírání a příbory jsou v šuplíku. Prostřete jenom pro čtyři, ano? Určitě ráda uslyšíte, že večer se mají mraky protrhávat, vyčásí se a na zítřejší velkolepé otevření pojízdné knihovny budete mít krásné počasí.“

Ruth postavila na stůl čtyři vysoké sklenice a džbán vody. „Doufám, že jste připravena na setkání s místními, velmi zvědavými lidmi. Zpráva o vaší dramatické plavbě se určitě už rozletěla po celém ostrově.“

„Ach jo.“ Jenně se třásla ruka, když pokládala na stůl poslední lžici. Co když jí zdejší obyvatelé začnou vyčítat, že kvůli ní dostal kapitán infarkt, jako jí to předhodil Kieran? Anebo ji budou považovat za hloupou a nafoukanou, anebo

budou pohrdat knihami, které pro mobilní knihovnu objednala? Obavy se vršily jedna na druhou a úzkost v ní sílila.

„Všichni se moc těší, že zase budou mít k dispozici pojízdnou knihovnu,“ dodala vesele Ruth. „A lidi na Carlochově panství žárlí až běda. Ani bych se nedivila, kdyby se vás Toby Drummond pokusil přetáhnout.“

Jenna se přinutila k úsměvu. „Kdo je Toby Drummond?“

„Majitel Carlochova statku, jinak známý jako ‚Jeho Uhlazenost‘ – brzy se dozvíte proč. Jeho mobilní knihovna také skončila o Vánocích, ale on s tím nic neudělal. Na rozdíl od Daniela, který založil veřejně prospěšnou společnost a podařilo se mu získat dotaci na rekonstrukci auta.“

Ruth se na Jennu plaše usmála. „Víte... Když Brendon zaparkoval u nás na dvoře... Chtěla jsem se zeptat, jestli by vám nevadilo, kdybych se podívala na vaše nové knížky?“

„Vůbec ne.“ Jenna zavrtěla hlavou. „Ráda vám je ukážu.“ Znovu se jí zmocnily rozpaky. Co když se Ruth nebude líbit, jak teď Pryskeyřník vypadá?

„Výborně! Požádám Brendona o klíčky. Hned jsem zpátky.“

Jenna si prohlížela obrázky připevněné magnety k ledničce. Brendon jí vyprávěl, že když Ruthini synové vylétli z hnízda, začala známým hlídat děti, takže malůvky musí být od někteřého z jejich svěřenců. Jedna čtvrtka vystupovala do popředí a Jenna přikročila blíž, aby si obrázek lépe prohlédla. Byl černobílý a znázorňoval muže stojícího uprostřed kamenného kruhu. Pojetí mělo něco do sebe a směle by se dalo označit za dokonalé umělecké vyjádření osamělosti a smutku.

Ruth byla vmžiku zpátky se sadou klíčů na kroužku, navlečeném na ukazováčku. Podívala se napřed na Jennu, potom na kresbu. „Koukám, že si prohlížíte Katrinin majstrštyk. Dobrá práce, že? Obzvlášť na sedmiletou holčičku. Ten kruh znázorňuje Plačící kameny nahoře u Dunfiadhaichu. Katrina mi to sice neřekla, ale jsem si jistá, že muž na obrázku je Daniel.“

Musela spatřit v Jenniných očích otázku, protože dodala: „Daniel je Katrinin strýc. Otcem té holčičky byl jeho mladší

bratr Hugh. Zemřel před pěti lety a Daniel se o ni od té doby stará.“

Ano, Jenna se o té tragédii dočetla na internetu. Ruth vzala z háčku u dveří nepromokavý plášť. „Tu malou zbožňuje, ale má spoustu práce, a tak se o ni po škole většinou starám já. Někdy i o prázdninách.“

Jenna by se nejradši zeptala, kde je máma té holčičky. Copak se nepodílí na její výchově? Ale protože výchova dětí u McGregorových není její věc a v drbech se nikdy nevyžívala, raději mlčela.

Vklouzla do žluté bundy, stále mokré z plavby po moři. Neušlo jí, jak se na ni Ruth pochybovačně zadívala. Úplně stejně jako předtím Daniel.

„Milá zlatá, budete potřebovat něco lepšího, než je tohle,“ poznamenala. „Na přeháňky ve městě ta bunda možná stačí, ale tady je celkem k ničemu.“

Vydaly se k autu zaparkovanému na dvoře. Když vstoupily do mobilní knihovny, Jenna rozsvítila světla a Ruth s obdivem hleděla na dobře zásobené police. „Páni! To je ale nových knížek... A vy tu máte i audioknihy a dévéděčka!“

Její nadšení vyčarovalo na Jennině tváři úsměv. Snažila se co nejlépe využít skrovný rozpočet, který od McGregora dostala, a tak objednala zboží za diskontní ceny. Nebránila se ani knihám z antikvariátu. Než ji Brendon vyzvedl na nádraží, zajel do centrální knihovny v Inverness pro další zásoby.

„Trochu jsem předělala oddělení knih pro ženy,“ vysvětlovala Jenna. „Všechny dětské knížky jsem naskládala do plastových přepravek a koupila jsem polštáře, na kterých můžou mrňata sedět, když si budou číst nebo listovat knihami.“ Ráda by toho udělala daleko víc, ale všechno záleželo na Danielovi a městské radě.

Vtom se ozvalo nesmělé zaklepání a dětský hlásek zapípal: „Smím dál?“

„Katrino?“ Ruth pospíchala otevřít dveře a pozvala dovnitř drobnou tmavovlasou dívku. „Co děláš venku? A bez kabátu?“

Děvčátko se hrnulo dál a upíralo na Jennu chrpově modré oči rámované vějíři hustých černých řas, které Jenně okamžitě připomněly Daniela McGregora. „Vy jste ta nová knihovnice? Je pravda, že pocházíte z Anglie? Máte nějaké příběhy o zvířatech a mořských pannách?“

Jenna se neubránila úsměvu, tak ji uchvátil vážný pohled chrpových očí a půvabné rysy roztomilého skřítky. „Ano, a z mnohých se dozvíš odpovědi na svoje otázky.“

Přešla k pultu, otevřela šuplík a vyndala z něj paklík samolepek s jasně žlutým smajlíkem. Jednu vytáhla a podala ji dívence. „Tady máš. Teď jsi oficiálně první zákaznicí našeho Pryskeyřníka. Tak jsem začala říkat tomuhle autu, ale tvůj strýc povídal, že má krávu, která se jmenuje stejně. Možná bychom mohli dodávce vybrat jiné jméno, co myslíš?“

Katrina se zamračila. „Skutečně máme krávu jménem Pryskeyřník a je hodně velká. Ale to jméno se ke žlutému autu skvěle hodí, tak byste mu ho asi měla nechat.“ Přešla k jednomu z polštářů na podlaze a otočila se. „Můžu si sednout?“

„Samozřejmě. Vlastně mám zbrusu novou knížku o mořských pannách, jestli máš zájem,“ prohlásila Jenna a posadila se vedle Katriny.

„Moje maminka je mořská panna. Delfíní poštou mi posílá nádherné mušle, protože obyčejní poštáci pod vodu nemůžou.“

Dětská fantazie nezná mezí. „Aha. Posílá ti delfíní poštou i dopisy?“

Katrina pokrčí rameny. „Ne. Nikdy mi nenapiše. Ale není to její vina. Pod mořskou hladinou nemůže používat pera a papír. Někdy jsem z toho smutná.“

Jenna neměla ponětí, o čem tenhle příběh o delfínech a mořských pannách je, ale to poslední, po čem toužila, bylo, aby holčička byla smutná, a tak prohledala krabici a vytáhla knihu s tmavovlasou mořskou pannou na obálce. „Tady ji máš.“

„Vypadá jako moje maminka.“ Katrina zalapala úžasem po dechu a okouzleně zírala na obálku.

„Hrome,“ ulevila si Ruth za Jenninými zády. „Bude lepší, když dáte tu knížku pryč, a to rychle. Jenom tu chudinku rozruší.“

Jenna se otočila. „Ujišťuji vás, že je to pěkný příběh, zcela vhodný pro děti Katrinina věku.“

„O tom ani na vteřinu nepochybuji, ale... Prosím, udělejte, co vám říkám, a tu knížku jí vezměte,“ trvala na svém Ruth a upírala na Jennu prosebné oči.

Přestože Jenna ničemu nerozuměla, rozhodla se Ruth vyhovět. Stoupla si a přivinula knížku k hrudi, pryč z Katrinina dosahu.

„Pojď, Katrino,“ vyzvala Ruth děvčátko. „Je čas se najíst. Uvařila jsem tvoji oblíbenou kuřecí polévku. Potom si můžeš dát kousek čokoládového dortu.“

„Ale já se chci dívat na svoji maminku.“ Katrina se zvedla z polštáře a natáhla ruku.

„Na té obálce není tvoje maminka,“ oponovala Ruth. Vtom se otevřely dveře a objevil se v nich Daniel McGregor.

Už na sobě neměl záchranářský oblek, vyměnil jej za tmavě zelenou nepromokavou bundu a vybledlé dřínky zastřené do zablácených bot, přesto dál působil jako nezlomný horal ošlehaný větrem. Přinesl s sebou vůni deště smísenou s mořským příbojem a oděrem stájí.

Otřel si podrážky o rohožku, pohlédl na dvě ženy a dítě a zamračil se. „Katrino? Ruth? Slečno Palmerová... Děje se něco?“

Děvčátko namířilo vyčítavě prst na Jennu. „Strýčku Danieli, ta nová paní má knížku o mé mamince, ale nechce mi ji půjčit. Můžeš ji požádat, aby mi ji ukázala?“

Daniel spaloval Jennu pohledem ledově modrých očí. „Co se tu děje?“

Jeho zlost byla tak znatelná, až sebou Jenna mimoděk trhla. Knížku tiskla k hrudi a srdce jí bušilo rychlostí dvou set kilometrů v hodině. „Nic,“ zamumlala. „Já... Je to úplně nevinná dětská knížka o mořských pannách a...“

Ruth se na Jennu povzbudivě usmála a pak se otočila k Danielovi. „Jde o nedorozumění, to je všechno,“ pronesla chlácholivým tónem. „Pojďme se najíst.“

Daniel se znovu tvrdě podíval na Jennu a zvedl Katrinu do náruče. „Ruth má pravdu. Půjdem, kotě.“

4. kapitola

S hannon... Copak ho ta ženská bude pronásledovat do konce jeho dnů jako prokletí? I teď, přestože pobývá na jiném světadílu, jako by stále měla tu moc zasévat chaos do života své dcery.

I když byl podrážděný, kvůli Katrině musel zachovat klid. Především se musí postarat, aby pustila z hlavy tu prokletou knihu, kterou před ní vyčarovala Jenna Palmerová. Proto když odnášel dívku přes dvůr, vyprávěl jí o dvou telatech, která se odpoledne narodila.

„Můžeš jim vymyslet jména, jestli chceš.“

„Můžu? Bezva! Ale napřed si s nimi musím popovídat, abych vybrala ta správná.“

Dokráčel k domu MacDonaldových a postavil Katrinu do chodby. „Jsou to zvířata, zlato. Neumějí mluvit.“

Vyčítavě se na něho podívala. „Umějí. Miona si s nimi povídá pořád.“

Povzdech si. Miona především pořád plácá nějaké nesmysly. Na druhou stranu Katrině supluje babičku, proto je úplně jedno, jestli malé vykládá o vílách, strašidlech a mluvících zvířatech. Když ji požádal, aby pro Jennu Palmerovou důkladně uklidila chalupu, vrhla na něho jeden z těch svých zvláštních pohledů. „Zdá se, že si zátoka našla novou moř-

skou pannu,“ zamumlala. „Možná to bude ona, kdo zlomí prokletí.“

McGregorova kletba, jinak známá jako kletba mořské panny... Začal se smát, ale protože nechtěl Mionu urazit, přestože zase mlela hlouposti, raději popadl kufřík s náradím a šel ven seřídít traktor.

„Pojízdná knihovna se jmenuje Pryskeřník, protože je žlutá,“ prohlásila Katrina.

„Ano, broučku, vzpomínám si.“ Usmíval se, když mu to Jenna Palmerová prozradila. A ještě na něco si vzpomněl... Když ji vynášel z kajuty na trajektu a ona se ho chytila kolem krku, probudila v něm velmi příjemné, zato nevítané pocity.

Katrina ho zatahala za rukáv. „Posloucháš mě, strýčku? Říkala jsem, že je to moje oblíbená barva.“

„Já vím, kotě.“ Proto v autoservisu požádal, aby dodávku přestříkali z odstínu zaschlé hořčice na zářivě žlutou.

„Má obrovské modré oči.“

„Cože? O čem to mluvíš?“

Katrina si netrpělivě povzdechla. „O té nové knihovnici, samozřejmě! Podle mě je moc hezká.“

„Opravdu?“ Vlastně se na tu ženskou ani pořádně nepodíval, ale připadala mu úplně obyčejná. Kromě toho se na palubě přívozu musel starat o úplně jiné věci. Bylo zapotřebí poskytnout Jimovi první pomoc a loď bezpečně dopravit do přístavu v Daně.

„Dala mi smajlíka a knihovna uvnitř vypadá moc pěkně,“ dodala Katrina.

Ani toho si nevšiml. Viděl jen prosebné oči malé holčičky, škemrající o knížku o mořské panně. Co když bude zase rozčilená? Jako když byla mnohem menší a jediné, co Daniel dokázal, bylo pevně ji držet a vymýšlet si pohádky o mořských pannách. Doufal, že na ně zapomene, až vyroste. Ale očividně to neudělala. A co je důležitější, jak by zareagovala, kdyby znala pravdu?

Brendona přistihli, jak v kuchyni krájí chleba.

„To je vůně!“ pochvaloval si Daniel, sotva vstoupil dovnitř.

Brendon ukázal na hrnec na plotně. „Ruthina polévka. Už víš něco o Jimovi?“

Daniel přikývl. „Volala Julie. Pořád je na jednotce intenzivní péče, ale už mimo ohrožení života. Testy prokázaly, že měl skutečně infarkt. Naštěstí jsme ho dostali včas do nemocnice.“ Jimova žena si nemohla záchranáře dostatečně vychválit. Dokázali zareagovat rychle a přesně a jejich úsilí nepřišlo vniveč. Bohužel ne všechny zásahy končí tak šťastně.

„Chce pro něho uspořádat oslavu, až ho pustí ze špitálu.“

Katrina se na strýčka podívala. „Můžu jít s tebou? Líbí se mi, když hraješ na housle.“

Daniel se usmál. „Jasně. Proč ne?“

Katrina milovala hudbu, zpěv i tanec... jako Shannon. Doufejme, že nic jiného po matce nepodědila. Daniel si svlékl kabát a pověsil ho na háček za dveřmi.

„Dojdu do sklepa pro pivo,“ oznámil Brendon. „Hned jsem zpátky.“ Sotva odešel, dovnitř vstoupila Jenna Palmerová. Z její tenké bundy odkapávala voda a vytvářela na podlaze malinké loužičky. Svlékla ji a rozpačitě se rozhlédla kolem sebe, jako by nevěděla, co si s ní dál počít.

„Počkejte..., pověším ji,“ nabídl se Daniel a přikročil blíž.

Jenna se zarazila a v očích se jí znovu objevila ostražitost. Váhavě mu bundu podala. „Jistě. Děkuji vám.“

Snad se ho nebojí? Pravda, neseznámili se za nejpříznivějších okolností, na palubě *Riannog* byl poněkud příkrý, a v mobilní knihovně zase, ale přece nepouštěl tak velkou hrůzu. Nebo ano? Pohlédl na svoje ruce. Přestože jsou umyté, stále působí hrubě, a jeho oblečení páchne maštalí, i když ho zrovna vyndá z pračky. Třeba se bála, aby jí ten fajnový kabátek neušpinil.

Ať už měla jakýkoliv důvod, bylo vidět, že je plná napětí, a na něm zůstávalo, aby ji uklidnil. Takle žena má za sebou strastiplnou cestu, a poslední, co on právě potřebuje, je, aby usoudila, že Arrandale není nic pro ni a rozhodla se vrátit do Manchesteru.

Přinutil se usmát a ukázal na stůl. „Pojďte se posadit.“